

גבול חיינם

אל המלצר. "מה זה פה?" התרעמתי בסדר גיית רבה. "נמלים אתם נותנים לאכול?" הם נראו ביקשו טליחה. איך זה באמת יכול להיות? המלצר הבטיח בכל שבועות בולגריה האפשרויות כי הנמלה לא התבשלה בתוך הבשר. הניעה לאוכל דרך האוויר. הוא ביקש נורא טליחה.

עבור בקבוק המין הוא בכל זאת דרש סף. זה כבר הרגיו אותי. "אתם עוד דור?" שם ממני לשלם? שאלתי. "אולי גם בש" ביל הנמלה אשלם?". לא, אינך צריך לש" לב" נק מלך בולגריה. רואים? לב רק כמו כבר צל".

על השבון העסק

רגיע הדמן לקניחוטעוה. במסרה זה: גלידה ספישל ענקית, בקפה הרוק של ברוקלין בצר. זאת היתה גלידה לענין. "שמנת?" שאלו אותי. "כן, שמנת עם הכל."

שלם. מה יש, שיעשה סיבה. כמו שהמשכנו לדבר בשקט, ליבולו השיר בה החלטתי, גם כן בשקט. יד אחת אחזה בחולצתי, יד שניה במכנסים - והיפ עברנו! מצאתי את עצמי ברחוב. זה הלך

לקפה את המסעדות. סוף-סוף אם צעיר כמוני לא יאכל שם, ממה יתפרנסו? הגעתי לקפה תמר, ברחוב שינקין בתל-אביב: מיפ גש של אנשירוח ונשות-החברה, בשעות כססית ורוול עדיין מהוץ לתחום של מי

הבין שעושים אתו קונץ, והוא אינו אהב שעשים לו קונצים. "מה אתה מבשלת?" הוא התרעם. הוא הבין טוב מאד מה בישלתי, ושכל הסיפור שלי בא רק כדי להשתמש מתשלום. יש לו נסיון, אתם מבינים, הוא סיפר ללקוחות: פעם היתה לו מכולת ואשה אחת היתה גונבת ממנה בקביעות. אז הבעל שלה בא אליו ואמר: "שמע, מרדכי, תן לה לגנוב. זאת מחלה שלה. קליפטומניה. אני אשלם לך פי שלוש בעד מה שהיא הגנובה." כל זה כדי שתבינו, יעני, שאצל מרדכי אין קונצים. לא גונבים אצלו. לא לוקחים משהו בשביל לא כלום.

בעצם, ייתכן שהיה משלים עם זה ש' מישוה פעם לא רוצה לשלם. אבל להגיד שהסטייק שלו הוא סוליה? זה לא! יש גבול לנבזות! "זה פרינציפ בשבילי!" הכרתי בי קול דרמתי.

נפנפתי לשלום באברות לא-איכפתיות ופ' גיתי לעבר הדלת. מרדכי צרח: "נראה רק שתעשה בלטה אחת החוצה!" והרים את ידיו לכיוון צווארוני.

העסק התחיל להיות רציני. מישוה הציץ: "קרא למשטרה." אבל מרדכי לא צריך מש' טרה בשביל דברים כאלה. הוא יודע לנקום בעצמו את עלבון הסטייק. יהודי טוב אחד התערב: "אל תתרגז, אני אשלם בשבילך."

הכסף לא עניין את מרדכי. "אני מצפצף על הכסף!" סינן בין שיניו. "רק אל תהיה גיבור ואל תחשוב את עצמך!"

היהודי הטוב ממש התחנן בפניו: "אדוני, אל תתרגז, אני משלם." רציני לחכות עד הסוף, לראות מה יצא מכל העניין. אבל היהודי הטוב דחף אותי החוצה. "לך כבר!" ציחה, "אתה לא רואה שאתה מרגיז אותי?"

חיילי-קודש

נה ארוחת-צהריים כבר אכלתי. מה תהיה המנה האחרונה? קפה, כמייבן. אמצא לי איזה בתיקפה שקט, שם אפשר לעכל את הסטייק בשקט. מצאתי: קפה פרק, ברחוב דיזנגוף. "אספרסו, בבקשה." בעצם, אם אין לי כסף, אפשר גם להזמין איזה עוגה טובה. כזאת עם תפוחים ואגוזים ושקדים, עם קצפת למעלה.

עד שיבואו המעדינים, הזנתי את עיני במזון הרוחני של רחוב דיזנגוף: תתיכות דה-לוצכ, בדרך אל תנומת-הצהריים של שבת. לפעם התערבה המלצרית, בדרישה מצחיקה: שאשלם בעד האספרסו והעוגה. סליחה, שתי עוגות. לאן עוד נגיע? הנה, אני נח את מנות השבת שלי וזו מדברת על מינין ועסקים. חילול-קודש ממש. "אני לא לוקח כסף בכיס בשבת", הסברתי, "זה יום קדוש. לא קונים, לא מוכרים."

היא האמינה לי. פשוט האמינה. לא שאלה איך זה שודת שלי בכל זאת מרשה לי לעשן בשבת, ואיך זה אין לי פיארות, או עוד שאלות כאלה. אבל היא בכל זאת כעסה. אב אין כסף, למה נכנסתי לקפה? כמה סתם להזמין ולא לשלם - ודחקה על חשבון הכסף שלה?

זה כבר היה משהו אחר. לשתף את בעלי המסעדות בהוצאות המחקר שלי - ניילא. אבל לגזול את כספה של מלצרית - זה לא. קרצתי לצלם שישב ליד השולחן השני. הוא ניגש למלצרית: "גברתי, הודיע במיטב האברות האירופיות, "אני אשלם בש" ביל. אני מכיר אתו... אחיו... בן-דוד שלה. אני פילנטרופ."

יד במכנסים

הה הספיק לשבת. ביום ראשון כבר קר יצאתי בלי אוכל מהבית. אסור



הסטייק שלי זהב!

התעלבו את בעלי-המסעדה כאילו פגעתי בו אישית. הוא האדום מרוב התרגשות ולא נרגע זמן רב מן הפגיעה החמורה בשמו הטוב. "לא איכפת לי הכסף", אמר, "רק שלא יגידו שהסטייק שלי לא טוב, ושלא יחשוב את עצמו לגיבור." להוכיח דבריו הראה לי את הבשר.

מחרעם אברהם פרז, בעל מס' אלא שכדי להשתמש מ' כמו סוליה - דבר

כל-כך מהר, שהצלם הצליח רק בקישי להג' ציח את המעמד. "שלא תביאו לכאן פעם שניה!" יעץ בעל הקפה. אחר-כך ניגב את הדיש במגבת, כדי שלא ללכלך את העוגה של הלקוח הבא.

נמדה באיור

ה סיפור יבול היה להיגמר בזה, לולא הגיעה בדיוק שעת ארוחת-צהריים. נזכרתי כי ברחוב פינסקר קיימת מסעדה ששמה בולגריה ופעם ניהל אותה ידידותיק שלנו מבאר-שבע, בשם מוריס. מוריס זה היה פעם הכי מפורסם בין תושבי הנגב, חוץ, כמייבן, מבוגריון של שדה-בוקר.

בבולגריה מגשים מזון טעים. התבשילים לומר שהסטייק שלהם כמו סוליה. כי היא היה רך כמו המאה ביום המסין. היבשתי תירוצ ולא מצאתי, עד שהזדמנה הזדמנות נפלאה. אישם דיגנו משהו בנעל. הספקתי לאתר את הדיגנו: נמלה, שיכילה לתפוס תפקיד חשוב בכל הפעולה. ביד-אומן זריזה סידרתי לה משכך-כבוד בתוך מנת האורז, כשחלק ממנה מעין על הבשר.

שתי דקות אחר כך ניגשתי בפנים המוריס

העלבות הנה, אמרתי לעצמי, יוביל אותי סוף-סוף לזרעית החיק, בדמותי של שיטר-המקור. איכה! טנבאום רק פסק את ידיו, ואמר: "אתה לא צריך לשלם. זה בסדר, על השבון העסק."

כיס הספישל התרוקנה באיטיות מיותר. גיודתי ממנה את כל הפרות והשארתי את הגלידה. אחרי זה קראתי למרדכי טנבאום, בעל-העסק בסוף-השער. "לא רוצה לשלם בגד הגלידה" הודעתי, "היא לא מוצאת חן בעיני. הגלידה שלך לא טובה." עכשיו כבר דיברתי בבטחון, לא כמו בפעם הראשונה בעבר.

העלבון הזה, אמרתי לעצמי, יוביל אותי סוף-סוף לזרעית החיק, בדמותי של שיטר-המקור. איכה! טנבאום רק פסק את ידיו, ואמר: "אתה לא צריך לשלם. זה בסדר, על השבון העסק."

לא יכולתי כבר להתאפק יותר. איזה מין בעלי עכסים אלה? החלטתי לגלית לו את העיני. טנבאום היה מבסוטי. בה מבסוט ש' הזמין אותי לעיד מנה של גלידה ספישל על השבון העסק. זה כבר היה יותר מדוי. לא היה לי יתר מקום בבטן. וחיון מזה, כבר היכחתי את מה שרציני להוכיח. היתה זו כתם הזירות אם עוד אבשיך לזלול הינם.

ובינינו לבין עצמנו, הקיבה שלי כבר מקולקלת.